

TÌNH YÊU ĐẦU TIÊN

(Đặng Hoàng Sơn)

Học cấp 3, nàng ngồi bên cạnh. Xinh đẹp tựa một bông cẩm chướng. Tôi thì rõ ràng không phải tả, nhàm chán.

Nàng tuyệt đối cá tính, cười tươi như nắng sớm, là tâm điểm của lớp. Tôi thì rõ ràng vẫn không cần phải tả: chậm chạp, ít nói, và chỉ thích chơi điện tử – thuộc thể loại đi cũng được, nghỉ cũng chẳng thiếu.

Cùng share nhau một cái bàn, nàng chẳng cần vạch phần chia bờ như những lũ dờ khác: tôi đơn giản, tôi nhường. Nàng thích thế nào tôi cũng chiều theo, chấp nhận. Nàng khoái lắm, cười tươi như ánh mặt trời.

Nửa năm cuối của lớp 11, tôi trở thành người đưa thư cho nàng, thư chuyên tay tít tít đến, số thư nàng nhận được trong thời gian ấy có khi tổng hợp lại phải đóng được thành cuốn tiểu thuyết cỡ vừa.

Tôi âm thầm giao thư cho nàng, nàng đọc, cười khoe những chiếc răng trắng đều tăm tắp, thỉnh thoảng dúm cho tôi đọc vài bức, mắt nàng long lanh.

Một ngày nàng hỏi: "này ông, tôi có xinh (xinh, nói kiểu đài các) không?"

"Xinh" – mắt tôi vẫn dúm vào cuốn sách

"Xinh mà trả lời không thèm nhìn à?" – nàng cau có

"Thì ngày nào mà chẳng nhìn, vẫn thế có gì thay đổi đâu" – tôi gập sách lại

"Thế có bao giờ ông để ý tôi không?" – Nàng chớp chớp mắt.

"Có" "Thỉnh thoảng" – Tôi cười

"Để ý thế nào?"

"Xem che chắn có kỹ không lúc kiểm tra chứ bàn mình góc này dễ lộ quá" – Tôi cười, vén môi xòe răng.

"Chán lắm, chẳng thèm nói nữa – Nàng bĩu môi.

"Ồ thì thôi, mà có thư này" – Tôi dúm thư cho nàng, tiện thể cho nàng một mẫu Chocolate.

"Ồ..., ở đâu ra thế? Tặng Valentine à?" – mắt nàng long lanh

"Bỏ đi công tác về cho đây, thấy đê trong tủ lạnh ăn không hết, 2 đứa chia ra ăn cho đỡ phí, giờ Lý đổi chỗ cái nhé" – tôi thật thà.

"Điên chưa!" – nàng đánh bộp cái vào lưng tôi – "Hôm nay Valentine đây đồ dở, tặng Chocolate là có tình ý!"

"Thế thôi nhè lại ra đây đi, thảo nào mấy cái thằng gửi thư hôm nay nó cứ thập thò bảo phải đưa tận tay, hóa ra nó sợ mình ăn Chocolate, nhè ra đây" – Tôi chìa tay ra trước mặt nàng.

"Hâm thật, ăn rồi, coi như nhận lời!" – Nàng nói, đỏ mặt rồi ào đi như một cơn gió.

"Ô, hóa ra con gái chỉ cần sô cô la hoặc đồ ăn bất kỳ, là có thể bảo nó đổi chỗ được, cũng dễ sống" – Tôi nghĩ bụng, tiết Lý nhờ ông Đức Ngơ lên ngồi cạnh kiểm tra cho an tâm.

Tan trường, tôi dắt xe đạp chuẩn bị về, các nam thanh nữ tú của trường xe pháo xênh xang, cười nói ồn ào, huyên náo một góc phố.

Tự nhiên thấy nàng gọi: "ông ơi cho đi nhờ về cái!"

"Xe máy đâu, bị thu phong?" – tôi ngạc nhiên

"Sáng xẹt lớp nhờ bố đèo đi học." – Nàng nhìn tôi

"Mà bà thiếu gì đưa nó muốn chở, ra kia túc tắc cũng phải có dăm anh chờ kia, đi xe máy có sướng hơn không tôi đèo kéo kẹt còn lâu mới về đến nhà"

"Không chở thì thôi, đây không cần!" – nàng quay phắt đi.

"Ày, thôi lên tôi đèo nào, sao hôm nay khó tính thế nhỉ?" – tôi lật đật dắt con xe cà khỗ chạy theo.

Nàng cứ bước lững thững như thế, mới đầu tôi còn đạp theo, nhưng xe đạp thì nhanh còn người đi thì chậm, sau tôi nhảy xuống dắt bộ theo nàng. Nghĩ cảnh ấy mà ở thời bây giờ, công nhận là khó kiếm, vì dắt xe máy, hay đẩy ô tô thì nặng phải biết.

Tôi chịu.

Tôi cứ lật đật đi thế một đoạn, thì nàng quay ra, nhảy tót lên xe. "Đi, đồ ngốc, đồ hâm, đi chơi!"

Tôi im lặng lợc cọc đèo nàng khắp các con phố, tháng 2 vẫn lạnh se sắt, đi qua Bờ Hồ, gió thổi một đợt, nàng co lại phía sau. Xong nàng hỏi : "Có lạnh không?"

"Không, đang rèn thể lực thể này lạnh gì" – tôi thủng thẳng – "không tin lên đèo này"

"Ôi, sao có người ngốc đến vậy chứ..." – Nàng thở dài.

Tôi tạt vào vỉa hè, cởi bớt cái áo khoác ngoài đưa cho nàng "Này mặc vào, tôi đèo không thấy lạnh thật. Mà bà cũng lạ, cứ thời trang làm gì, lạnh như thể này! Khoác tạm đi, vừa giặt xong không hôi đâu." – Thế là nàng mặc, giọng véo von "Ấm thế"

Tôi gò lưng đạp, nàng cứ đằng sau lú lo hết chuyện này đến chuyện khác. Đường xa hóa gần, cuối cùng cũng về đến cửa nhà nàng.

"Trả cái áo để đi về nào bà"

"Sao bảo không lạnh?" – Nàng nhìn chăm chăm tôi, tự nhiên chạm ánh mắt nàng lúc ấy, tôi thấy gai người, một cảm giác thật lạ.

"Giờ có đèo ai đâu mà chẳng lạnh" – Tôi cúi mặt, tránh cái nhìn của nàng.

"Không trả, hôm nay tịch thu, mai đến đón thì trả" Nàng cười, chưa lúc nào tôi thấy nàng xinh đẹp như vậy.

"Cái gì? Chiều về đi sửa xe đi mai mà đi học, không bà vào dắt xe ra đây tôi mang đi sửa cho" tôi rất sốt sắng, như mọi ngày.

"Không! Kệ nó, cho nó hỏng, ko việc gì phải sửa! Mai ông có đón không, không thì đừng mơ lấy áo, mà không đón tôi mai đi bộ" – Nàng kiên quyết

"Ồ rồi, được, đón thì đón, mai đón, cùng lắm dậy sớm tý. Mai nhé. Gọi điện 2 tiếng chuông đập máy là tôi từ nhà đi. Tôi sợ bố bà lắm."

Tôi lục đục chuẩn bị về.

"Đợi tý, xòe tay ra đây" – Nàng cười.

Tôi đưa tay ra, nàng để vào một viên Chocolate. "Bóc ra ăn trước mặt tôi xem nào" – Nàng nói.

"Đã ăn gì đâu mà bắt ăn Chocolate, để về rồi ăn" – Tôi nhăn mặt.

"Không được, phải ăn trước mặt... em" Nàng nói như sắp khóc.

"Cái gì đây?" – Tôi giật mình.

"Ăn đi, bóc ra ăn trước mặt tôi rồi hăng về, ko về lại vút xó!"

Tôi bóc, ăn ngon lành, dù sao cũng đang rất đói. "Hê hê, ngon, thế thôi về nhé, mai như hẹn sẽ đến đón, nhớ mang Áo" – tôi vẫn rất sợ mất áo.

"Từ từ đã, quà này" – Nàng rút trong cặp ra một cuốn sách.

"Uầy, được đấy nhờ, biết thế tôi chăm đèo bà về hơn, vừa được ăn vừa được gói mang về! Thank you thank you" Tôi mân mê cuốn sách.

Bỗng nhiên nàng tiến đến gần, rất nhanh hôn tôi một cái. Tôi giật nảy mình. Cả người như có dòng điện chạy qua. Nàng chạy nhanh vào nhà. Tôi sửng sốt mất một lúc, đưa tay sờ lên môi như chưa hiểu điều gì xảy ra. Trên suốt con đường ngày hôm đó. Tôi vẫn không thể hiểu nổi những gì đang xảy ra.

Tối hôm đó, trước khi đi ngủ tôi lật cuốn sách nàng tặng, bỗng rơi ra một phong thư. Tôi giờ thư ra đọc, nàng viết:

"Điên!"

Anh đúng là người Ngốc nhất mà em từng biết. Em yêu anh. Cảm ơn anh luôn chăm sóc em trong suốt thời gian qua. Cảm ơn anh đã cầm hộ em cặp, xếp hàng mua hộ em bánh mỳ giờ ra chơi, dắt xe cho em ở lớp học thêm, chuyển thư cho em, cốp bài và nhận tội thay em. Em không biết một ngày mình sẽ ra sao nếu như anh không ở bên cạnh. Em chỉ biết rằng em sẽ buồn lắm nếu như anh không xuất hiện trong cuộc đời này. Yêu anh. Happy Valentine.

p/s: Mai đừng đến đón muộn"

Tôi như ngộp thở. Cả đêm hôm ấy tôi không tài nào ngủ được, tôi cứ thức mãi nhìn cái đồng hồ khôn nạn nơi đầu giường vật vờ trôi. Chúng nó – kim giây kim phút trên người tôi, thi nhau xem ai đi chậm nhất. Chưa hôm nào tôi mong trời sáng mau đến vậy. 6h sáng tôi đã có mặt ở nhà nàng, quên mất cả việc 2 hồi chuông rồi đập máy. Tôi đợi đến 45 phút trước cửa nhà nàng thì thấy nàng bước ra. Đó là lần đầu tiên tôi thấy nàng đẹp rạng rỡ đến như vậy. Nàng cười. Nhảy tót lên xe: "Đi thôi"

Đạp đến bờ Hồ, gió sớm thổi rét run cầm cập. Nàng hỏi:

"Có lạnh không?"

"Có, hôm nay rét hơn hôm qua, không hiểu sao" Tôi nói, răng va vào nhau vì lạnh.

"Có thể chứ, đồ ngốc!" Nàng vòng tay ôm lấy tôi thật chặt, ấm sức. Cái ôm đầu tiên trong đời. Tình yêu đầu tiên mà tôi biết tới.....